

Beatrijs, een vrouw van vlees en bloed. Hier volgen uit het gehele verhaal alle momenten waarop zij aan het woord – of in gebed – is, met enkele woorden ter verbinding.

Een eerste gebed:

Ze sprak: ‘Ik ben zo gekweld en gekwetst door een hevige liefde dat ik nog gek zal worden door die zwakheid. Dat weet Hij die alles kent en voor wie niets verborgen blijft. Ik moet een ander leven gaan leiden en dit kloostergewaad afleggen.’

In gesprek met de geliefde, aan het spreekvenster:

‘Ach,’ zei ze, ‘ach, mijn liefste, ik ben zo vreselijk bedroefd. Zeg toch iets tegen me om me op te beuren! Ik heb jouw troost nodig. De pijl van Cupido steekt in mijn hart en ik lijd vreselijk veel pijn. Ik zal geen gelukkig ogenblik meer kunnen beleven voordat jij, mijn lief, die pijl eruit hebt getrokken.’

...

‘Liefste vriend,’ sprak de jonkvrouw, ‘die belofte van trouw neem ik graag van je aan, en ik zal zó ver met je wegtrekken dat niemand hier in het klooster zal weten waar we heen zijn gegaan. Kom over acht nachten ’s avonds hierheen en wacht buiten in de kloostertuin onder de egelantier op me. Wacht daar op me! Ik zal naar buiten komen om jouw bruid te worden en met je mee te reizen waarheen je maar wilt. Ik kom daar vast en zeker naartoe, tenzij ik ziek ben of andere moeilijkheden heb, en ik wil heel graag dat jij daar ook zult zijn, liefste.’

Gebed voor vertrek:

‘Maria, moeder, lieve Vrouwe, mijn lichaam hoort niet langer thuis in dit habijt. U kent het menselijk hart en zijn gemoedstoestand. Ik heb gevast, gebeden en mezelf gekastijd, maar al die kwellingen halen niets uit. De Liefde heeft mij in haar greep, ik moet het wereldse gaan dienen. Zo waarachtig als U, lieve Heer Jezus, tussen twee misdadigers aan het kruis werd gehangen en gepijnigd, en zo zeker als U Lazarus hebt opgewekt uit de dood toen hij in zijn graf lag, zo waarachtig moet U nu begrip hebben voor mijn lijden en mij mijn zonden vergeven. Ik zal ten val komen en een zondig leven leiden.’

Bij het beeld van Maria:

‘Dag en nacht heb ik jammerlijk bij u geklaagd over mijn verdriet, maar het heeft allemaal niets uitgehaald. Ik zal helemaal gek worden als ik dit habijt nog langer moet dragen!’

De eerste morgen na vertrek:

‘God, toevlucht voor alle mensen,’ zei ze, ‘U moet ons beschermen! Ik zie dat het licht wordt. Als ik niet met jou, lief, was meegegaan, zou ik nu, zoals altijd, in het klooster de priemen hebben geluid. Ik ben bang dat ik spijt zal krijgen van deze tocht. Ook al heb ik mij nu tot de wereld gekeerd, van haar heb ik maar weinig trouw te verwachten. Het gaat er daar aan toe als bij een listige koopman die ringen van waardeloos metaal verkoopt alsof ze van goud waren.’

Gesprek met de geliefde, in het open veld:

‘Wat zeg je daar,’ riep ze uit, ‘ongelikte beer! Denk je dat ik hier in de openlucht in het gras de liefde wil bedrijven, als de eerste de beste slet die ordinair geld verdient met haar lichaam? Dan zou ik toch maar weinig schaamtegevoel hebben. Zoiets doe je niet als je geen boerenpummel bent! Ik begin nu al spijt te krijgen. Ik hoop dat God je zal straffen voor zo’n voorstel! Houd alsjeblieft verder je mond en luister eens hoe de vogels zingen en vrolijk zijn. Dan zal het wachten je minder lang vallen. Pas wanneer ik naakt naast je zal liggen op een keurig opgemaakt bed, dan kun je alles doen wat je begeert en waarnaar je verlangt. Ik ben woedend dat je me op dit ogenblik zo’n voorstel hebt gedaan!’

...

‘Ik vergeef het je,’ sprak ze, ‘want jij bent mijn steun en toeverlaat meer dan wie ook op deze wereld. Ook al zou de beeldschone Absalom nog in leven zijn en al zou ik ervan verzekerd zijn met hem duizend jaar in ongestoord geluk te mogen doorbrengen, dan nog zou ik daarmee niet tevreden zijn. Want, liefste, ik houd zoveel van jou. Niemand zal me ooit kunnen verwijten dat ik jou zal vergeten! Als ik een plaats in de hemel had en jij nog hier op aarde zou vertoeven, dan kwam ik zeker naar je toe.’

Ach, God, vergeef mij mijn dwaze gepraat, want geen enkele vreugde hier op aarde is ook maar te vergelijken met het kleinste geluk in het hemelrijk. De vreugde is daar zó volmaakt dat de ziel niets anders verlangt dan God voor altijd te beminnen. Al het aardse is rampzalig en waardeloos vergeleken met ook maar de kleinste vreugde in de hemel. Zij die naar de hemelse zaligheid streven zijn heel verstandig. Maar zelf moet ik dwalen en begeef ik me in grote zonden omwille van jou, lieve, schone jongeman.’

Verlaten en wanhopig:

‘Nu is mij overkomen,’ zo sprak ze bij zichzelf, ‘wat ik altijd gevreesd heb. Ik zit hier in de diepste ellende, en de man op wiens trouw ik rekende heeft me in de steek gelaten. Maria, Vrouwe, alstublieft! Bid voor mij en mijn beide kinderen, zodat we niet sterven van de honger. Wat moet ik doen, ik, ongelukkige vrouw! Ik moet mijn ziel en mijn lichaam nu bezoedelen met zondige daden. Maria, Vrouwe, sta me bij! Al zou ik kunnen spinnen dan zou ik nog niet één brood in de twee weken kunnen verdienen. Ik ben nu wel gedwongen om buiten de stad, in het open veld, met mijn lichaam geld te verdienen, om eten te kunnen kopen. Ik kan in geen geval mijn kinderen aan hun lot overlaten.’

Berouw, na veertien jaar:

‘Maria, die Christus zoogde, bron van genade, verheven boven alle vrouwen, laat me niet in de steek in mijn ellende! Vrouwe, u bent mijn getuige en ziet dat mijn zonden mij berouwen en mij grote afkeer inboezemen. Ik heb er zo veel op mijn geweten dat ik niet meer weet waar, of met wie, ik ze begaan heb.’

Helaas, hoe zal het met me aflopen? God heeft zijn blik van me afgewend, en ik moet vrezen voor het Laatste Oordeel, wanneer alle zonden, van arm en van rijk, aan het licht komen en worden bestraft, tenzij men ze van tevoren opgebiecht heeft en er boete voor heeft gedaan. Daar twijfel ik niet aan. En daarom ben ik vreselijk bang! Ook al zou ik dag in dag uit een haren boetekleed dragen en daarin op handen en voeten van land tot land kruipen, in ruwe wol gekleed en barrevoets, zonder schoenen, dan nog zou ik geen verlossing van mijn zonden bereiken, tenzij u, Maria, mij zou bijstaan.

Bron vol van genade, u hebt velen verblijd, zoals wel duidelijk werd in het geval van Theophilus. Hij was een van de ergste zondaren: hij had zijn leven en ziel aan de duivel overgeleverd en was diens vazal geworden. Maar toch, Vrouwe, hebt u hem verlost.

Al ben ik een zondige vrouw, en diep gezonken, denk er toch aan, Vrouwe, dat ik steeds tot u heb gebeden, wat voor leven ik ook leidde. Toon me uw genade! Ik ben diep bedroefd en heb uw hulp hard nodig. Ik durf het er wel op te wagen, want iedereen die u dagelijks met een *ave Maria* begroette, werd daar altijd voor beloond. Wie dikwijls zo tot u bidt kan erop rekenen dat hij daar heil van ondervindt.

Vrouwe, Gods uitverkoren bruid, dat gebed bevat u immers zo goed. Uw Zoon stuurde u die groet in Nazareth, waar de engel u bezocht om u een boodschap over te brengen die nog nooit uit de mond van een bode was gehoord. Daarom zijn juist díé woorden u ongetwijfeld zo lief dat u iedereen er dankbaar voor bent die u er vaak genoeg mee aanspreekt. Ook al is men verstrikt in zonden, u zorgt ervoor dat eenieder genade krijgt en u pleit hem vrij bij uw Zoon.'

In het huis van de weduwe:

'Zeg eens, goede vrouw, is dit niet een klooster van adellijke nonnen?'

...

'Hoe kunt u dat nu zeggen?' vroeg ze. 'Ik heb kort geleden, als ik me niet vergis, veel horen vertellen over een non die hier kosteres was. Degene die het me vertelde heeft echt niet gelogen: veertien jaar geleden is ze stiekem weggelopen uit het klooster. Ze hebben nooit geweten waar ze naartoe gegaan is of waar ze wellicht gestorven is.'

...

'Vrouwe, vertel eens verder. Hoe heetten haar moeder en haar vader?'

Nachtelijk gebed daarna:

'Ik heb niets anders te bieden dan mijn diepe berouw,' bad ze. 'Sta mij bij, Maria, Vrouwe! Ik heb zo'n spijt van mijn zonden ... als ik een gloeiend hete oven voor me zou zien waar de vlammen uit zouden slaan, dan zou ik er onmiddellijk inkruipen als ik daardoor verlost zou worden van mijn zonden.'

Heer, wanhoop is een vloek in Uw ogen, daarop wil ik vertrouwen. Ik hoop nog altijd op genade, al beklemmt mij de angst en ben ik heel bevreesd. Sinds U op aarde bent gekomen, en een menselijke gedaante aannam, en aan het kruis wilde sterven, hebt U geen zondaar te gronde laten gaan wanneer hij vol berouw om genade vroeg. Hij kreeg die genade, ook al vroeg hij er pas op het laatste moment om, zoals een van de twee zondaars, degene die aan Uw rechterzijde aan het kruis hing. Het is een grote troost voor ons dat U hem in genade hebt aangenomen zonder hem te straffen. Oprecht berouw overwint alles. Dat is mij duidelijk geworden omdat U zei: "Vriend, je zult nog heden met mij in mijn rijk zijn, dat zeg ik je voorwaar."

Het was duidelijk, Heer: Gisemas, de moordenaar, smeekte op het laatste ogenblik om genade, terwijl hij U geen goud of zilver aanbood, maar alleen berouw van zijn zonden. Het is onmogelijk om Uw barmhartigheid te doorgronden, net zomin als je op één dag de zee kunt leegschepen en hem kunt droogleggen tot op de bodem.

Geen zonde is zo groot, Vrouwe, of uw genade gaat die te boven. Waarom zou ik dan verstoken blijven van uw barmhartigheid, als mijn zonden me zozeer tegenstaan?’

Na de eerste vermaning om terug te keren:

Ze zei: ‘God, almachtige Heer, sta toch nooit meer toe dat de duivel me nog dieper in de ellende brengt dan ik nu al ben! Als ik nu het klooster in zou gaan en men mij als een dief gevangen zou zetten, zou ik nog meer tot schande gebracht zijn dan wanneer ik betrapt was toen ik destijds het klooster ontvluchtte. Ik smeek u, goede God, bij het dierbare bloed dat uit Uw zijde stroomde: indien de stem die mij aansprak werkelijk voor mijn bestwil hier kwam, laat hij dan niet nalaten voor een tweede maal hier naar toe te komen, en ook nog eens voor een derde keer, opdat ik zonder aarzeling terug kan gaan naar mijn klooster. Ik zal Maria er voor eeuwig om prijzen en loven!’

De tweede keer:

En zei: ‘Als wat zich hier aan mij voordoet bedrog is van een boze geest, dan hoop ik snel het vermogen en de kracht van de duivel teniet te kunnen doen. Als hij hier vannacht weer verschijnt, Heer, breng hem dan zo in verwarring dat hij weer vertrekt en mij geen kwaad kan doen. Maria, u die een stem naar me toestuurt die me opdraagt het klooster in te gaan, sta me bij. Ik smeek u, Vrouwe, uit naam van uw kind, stuur die stem nog een derde keer naar me toe.’

En ten derden male:

Ze zei: ‘Nu mag ik niet langer twijfelen. Deze stem komt van God, hij is de boodschapper van de maagd Maria. Ik weet het nu zeker, want de stem is omringd door zo’n schitterend licht. Ik zal nu niet langer weigeren, maar naar het klooster gaan. Ik doe het in het volste vertrouwen, en ik steun op de hulp van Onze-Lieve-Vrouwe. Mijn beide kinderen zal ik aanbevelen in de hoede van Onze Vader. Hij zal goed voor hen zorgen.’

Afscheid van de kinderen:

‘Kinderen,’ zei ze, ‘blijf gezond. Ik laat jullie hier achter onder de hoede van Onze-Lieve-Vrouwe. Als Maria geen genade voor me had verworven, had ik jullie nooit in de steek gelaten, nog niet voor alle kostbaarheden binnen de muren van Rome.’

Terug in het klooster, al biddend:

‘Maria, dank u wel! Ik ben binnen. Moge God mij geluk schenken.’

...

‘Heer God, ik bid U vurig: help mij het habijt weer te dragen dat ik hier veertien jaar geleden achterliet op het altaar van Onze-Lieve-Vrouwe, toen ik hier midden in de nacht vandaan ging.’

...

‘God in de hemel en Maria, reine Maagd, geprezen zij u beiden. U bent het toppunt van goedheid. Als maagd hebt u zonder pijn een kind gedragen dat voor altijd Heer zal zijn. U bent een uitverkoren machthebster en uw kind heeft de hemel en de aarde geschapen. Al deze macht hebt u gekregen van God, die altijd alles doet wat u wenst. De Heer, die ons aller broeder is, mag u, als moeder, gebieden en Hij mag u zijn lieve dochter noemen. Ik leef nu des te geruster, want wie bij u genade zoekt, zal deze krijgen, ook al komt hij laat. Uw bijstand is heel erg groot. Ook al heb ik verdriet en lijd ik gebrek, door uw toedoen komt daar verandering in, zodat ik nu weer blij kan zijn. Ik heb alle reden u te prijzen!’

Vraag over de betekenis van het visioen met het dode kind

‘Vriend,’ zei ze, ‘wanneer u door God gezonden bent, verzoek ik u op Zijn gezag dat u me eerlijk vertelt waarom u voor dat kind een spelletje speelt met die mooie rode appel, terwijl het toch dood in uw armen ligt? Uw spel helpt hem geen zier!’